

Chương 8

Tim Đập Nhanh

Lời Vệ Thập Nhị còn chưa hết, “Àm” một tiếng, cửa phòng Tô Hồng Mai mở ra, chỉ thấy Tô Hồng Mai mặc bộ đồ đỏ, mon morn đào tơ, mắt thu thủy, mềm mại không xương lao vào trong ngực Vệ Thập Nhị.

“Vệ ca ca, cuối cùng chàng đã tới, sao chỉ nghĩ tới người khác, không nghĩ nhiều tới ta?”

Tô Hồng Mai vừa mở miệng, giọng nói này, chính là vừa nũng nịu lại vừa giả dối, Tô Hồng Tụ nghe được mà toàn thân nổi da gà.

Vệ Thập Nhị nghiêng người sang, tròng mắt lạnh lẽo chạm phải bóng dáng đỏ như lửa của Tô Hồng Mai. Lập tức giống như trong tròng mắt đen lạnh lẽo đốt lên một ngọn lửa lớn hùng hực, ngọn lửa bùng bùng, thể lửa cháy lan ra đồng cỏ, không lâu lắm, đã hòa tan lạnh lẽo như băng ở đáy mắt hắn.

Vệ Thập Nhị nhếch môi cười, tay quen cầm binh khí nhẹ nhàng mềm mại, giống như vuốt ve đồ sứ đựng là bể, cẩn thận, dịu dàng săn sóc vuốt tóc Tô Hồng Mai.

“Đừng làm rộn, ta tìm tỷ tỷ nàng có chuyện, đúng rồi, ta mang đến cho nàng một thứ.”

Theo nụ cười của Vệ Thập Nhị, mặt mày nghiêm khắc của hắn lập tức mềm mại, đường cong trên mặt sắc bén như lưỡi đao càng thêm âm áp dịu dàng khiến Tô Hồng Tụ gần như cho rằng mình bị hoa mắt sinh ra ảo giác. Vệ Thập Nhị lấy một sấp vải lụa từ phía sau lưng, Tô Hồng Tụ thấy rõ ràng, đó chính là lụa satin lưu hành nhất trong Tây Vực, vải vóc này cực kỳ khó có được, công phẩm hàng năm trong cung cũng chỉ có bốn cuộn, Vệ Thập Nhị lại được một cuộn, do hắn một mình xâm nhập, đại phá Đột Quyết, Hoàng đế thưởng cho hắn.

Tô Hồng Mai lập tức vui mừng hơn hờ nhận lấy vải vóc trong tay Vệ Thập Nhị.

“Cám ơn chàng, Vệ ca ca, chàng đối với ta thật tốt.”

Tô Hồng Mai cười ngọt ngào, nhón chân lên, hôn một cái lên gò má như đường cong lạnh lùng, anh tuấn nghiêm khắc như pho tượng của Vệ Thập Nhị.

Cảnh tượng ngọt ngào như thế, âm áp như thế, hạnh phúc tốt đẹp tựa như một bức họa.

Trong khoảnh khắc đó, tim Tô Hồng Tụ đột nhiên co rút đau đớn, giống như dao cắt, nàng không thể không khom người xuống, dùng sức hút khí, mới thoảng hóa giải một chút đau nhức tê tâm liệt phế ở ngực mình.

Đây không phải là nàng đau, mà là thân thể này đau, là cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo lưu lại trong thân thể này, nhớ nhung và lưu luyến Vệ Thập Nhị.

Tô Hồng Tụ và mẹ ruột của nàng đối đãi với Vệ Thập Nhị như người thân mà chăm sóc, nuôi dưỡng ròng rã năm năm, năm năm, chính là nuôi một con chó cũng có tình cảm, trên thực tế, trước khi Vệ Thập Nhị phản bội, Tô Hồng Tụ vẫn coi hấn như ca ca ruột của mình.

Chỉ tiếc sự thật chứng minh, “Ca ca ruột” này của nàng quay đầu lại đã không bằng con chó, con chó có thể nuôi dưỡng thành quen, Vệ Thập Nhị hấn chính là một bạch nhãn lang nuôi không thành quen, không cần ngược nàng một phát coi như không tệ.

“Ta thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc vì sao hấn phải đối xử với ta như vậy. Rõ ràng hấn biết, ban đầu là Tô Hồng Mai cố ý kéo ta lại, mới khiến cho ta không thể nhìn thấy mẫu thân lần cuối, hấn thích ai không được, tại sao lại cố tình là Tô Hồng Mai? Tại sao?”

“Ban đầu ta và mẫu thân đối xử với hấn tốt như vậy, chúng ta thật sự coi hấn như người thân. Ta nhớ có một năm hấn phát sốt, ta và mẫu thân thay phiên trông chừng trước giường hấn, suốt bảy đêm, mớm thuốc lau mồ hôi cho hấn, lúc ấy mới cứu hấn trở lại. Rốt cuộc tại sao hấn muốn phản bội chúng ta, tại sao?”

Hoảng hoảng hốt hốt, Tô Hồng Tụ giống như nghe thấy, nơi đáy lòng có một âm thanh luẩn quẩn không đi, buồn bã khóc khế.

Đó chính là âm thanh của nàng, là nàng thấy Vệ Thập Nhị và Tô Hồng Mai ở chung một chỗ, từ nơi sâu nhất trong đáy lòng toát ra buồn bã và khổ sở.

Tô Hồng Tụ che ngực, gần như dùng hết toàn lực mới chịu đựng được đau nhức tê tâm liệt phế này. Nàng ở đáy lòng không ngừng báo cho mình: Về sau ta sẽ không đau vì hấn, bởi vì hấn hoàn toàn không đáng giá!

Tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, bội bạc như Vệ Thập Nhị, không bằng heo chó, hoàn toàn không xứng sống trên đời. Nàng chắc chắn phải khiến hấn trả giá thật lớn vì những gì từng làm!

Tô Hồng Mai đã sớm nhìn thấy Tô Hồng Tụ đứng ở cửa ra vào nhìn nàng, mặt Tô Hồng Tụ nhìn như bình tĩnh, lại lộ ra sát khí như vạn quỷ u minh cùng khóc, Tô Hồng Mai không khỏi lui về sau co thân thể lại, len lén rùng mình.

Tô Hồng Mai nhớ tới ngày đó Tô Hồng Tụ lộ ra răng nanh xông về phía nàng, sợ trong lòng, nhưng mà sợ thì sợ, nàng vẫn không nhịn được hài lòng trong lòng, cố ý hôn mặt Vệ Thập Nhị ngay trước mặt Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ, có thấy không? Vệ Thập Nhị thanh mai trúc mã lớn từ nhỏ cùng người thì thế nào? Người vì Vệ Thập Nhị bỏ ra nhiều hơn nữa thì thế nào? Hấn đúng là vẫn bỏ người lại, đã chọn ta.

Người lúc trước, giữ không được Vệ Thập Nhị thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư với người, người bây giờ, lại bị vị hôn phu đính hôn sáu năm ruồng bỏ, Tô Hồng Tụ, cả đời người chính là một thất bại, làm nữ nhân, người quả thật là một sỉ nhục, là một chuyện thật đáng cười.

Tô Hồng Mai không biết suy nghĩ trong nội tâm mình đã sớm bị Tô Hồng Tụ nghe rõ ràng.

Tô Hồng Mai này, đúng là thiếu ngược, Tô Hồng Tụ nhớ lại, hoàn toàn không nghĩ ra mình đã từng ăn hiếp ngược đãi vị muội muội này lúc nào.

Ngược lại Tô Hồng Mai, vừa vào phủ đã tìm mọi cách chèn ép nàng, đoạt đi yêu thương của Tô Phúc, gián tiếp hại chết mẫu thân nàng không nói, còn đoạt đi Vệ Thập Nhị thanh mai trúc mã, hai nhỏ vô tư cùng nàng.

Nếu Vệ Thập Nhị không đi, Tô Hồng Tụ nghĩ, nàng sẽ lựa chọn Vệ Thập Nhị, hoàn toàn không coi Lâm Hạo Hiên thành cứu tinh, yêu hấn.

Xem ra hai người này cũng thiếu ngược như vậy, không giáo huấn bọn họ một trận cho tốt quả thật có lỗi với chính mình.

Mặc dù Sở Dật Đình trốn trong tủ quần áo, nhưng cửa tủ quần áo không khép kín. Hấn vẫn có thể nhìn thấy Tô Hồng Tụ xuyên qua một khe hở.

Ánh chiều tà chạng vạng tới chiếu lên gò má tuyệt mỹ của Tô Hồng Tụ, giống như đóa hoa kiêu diễm, gương mặt nhỏ sáng ngời như giọt sương ánh lên một tầng ánh vàng nhàn nhạt.

Theo Tô Hồng Tụ khẽ xoay chuyển, chuyển động từng bước, tia sáng di chuyển, biến thành trăm tia sáng chói xinh đẹp quyến rũ, hình bóng lắc lư, khó khăn để mô tả tất cả, như yêu lại như tiên, như ảo mộng.

Sở Dật Đình cảm thấy mình bị bệnh rồi, ngực không khỏi co quắp, trái tim càng thêm đập nhanh thành thạch, đỏ ửng tươi đẹp bất tri bất giác bò lên gò má như ngọc trắng bóng loáng trên gương mặt tuyệt mỹ.

Mặc dù trong tủ treo quần áo hoàn toàn không có người khác, chỉ có mình hấn, nhưng hấn vẫn nhanh chóng dùng mũ che mặt che khuất mặt của mình.

Nhưng chỉ một lúc, mũ che mặt không còn chỉ ngăn trở tầm mắt mơ ước và thèm thuồng của người nào đó, mà chính bởi vì tim đập rộn lên của hấn khiến mặt trở nên đỏ bừng.

Vệ Thập Nhị ngẩng đầu, khi nhìn thấy Tô Hồng Tụ thì cũng hơi ngẩn ra.

Tô Hồng Tụ khẽ tựa ở cửa ra vào, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay mộc mạc không trang điểm, cũng không nhiều son dày phần như Tô Hồng Mai, thậm chí mặc trên người cũng là quần áo cũ chỉ hơn nhà dân chúng tầm thường, kém xa bộ tuyệt tư tầm cao quý trang nhã trên người Tô Hồng Mai.

Mắt to đen nhánh nhìn dịu dàng như nước, nhưng bên trong hoàn toàn lạnh lùng, nhìn bất kỳ ai, vật nào, ánh mắt đều lạnh lẽo vô tình, lạnh như băng.

Đây là một hấp dẫn trí mạng nhất với nam nhân, bất kỳ nam nhân nào nhìn Tô Hồng Tụ như vậy, cũng sẽ không nhìn được mà ảo tưởng: Nếu trong cặp mắt to uyển chuyển câu hồn kia có thể phản chiếu dáng vẻ của hắn, nếu mỹ nhân kiều diễm lạnh như băng này có thể vì hắn mà cháy rừng rực, nếu báu vật quyền rũ xinh đẹp kia một ngày có thể vì hắn mà nở rộ thành đóa hoa tươi nhiệt tình như lửa, vậy sẽ là rung động lòng người cỡ nào, điên đảo chúng sinh tuyệt mỹ quyền rũ.

Mặc dù ý chí Vệ Thập Nhị kiên định, tâm địa sắt đá, rốt cuộc cũng chỉ là người phạm, nào ngăn được thuật quyền rũ lấy lòng của hồ tộc cường đại?

Lập tức, tâm thần rung động và hoảng hốt trong nháy mắt.